

LYS OG LIV

UTGITT AV MENIGHETSFAKULTETET

Foto: Kjell Hagen

ROAN KYRKJE

«du har kalla oss til å ha ein heim i di kyrkja på jorda.»

REDAKTØRER: Rektor Ingemann Ellingsen og administrasjonssjef Erling Servan. Utkommer 8 ganger årlig. Ekspedisjon: Gydas vei 4, Oslo 3. Postgiro 128 78. Bankgiro 8002.31.70896. Telefon: Sentralbord 46 79 00. — Bladet sendes gratis til alle MF-foreninger og prostikomiteer for MF, til samtlige menighetsråd i landet og alle navngitte bidragsytere. Hvis ikke annet er uttrykkelig nevnt av senderen, betraktes beløp til kr. 20,— som kontingent til bladet.

MF trenger DIN støtte

I 1973 ble det gitt:

- ca. 1,5 mill. kr. i personlige gaver,
- ca. 0,8 mill. kr. i ofringer og kollekter,
- ca. 0,3 mill. kr. fra foreningene,
- i alt ca. 2,6 mill. kr. i gaver til driften.

TAKK FOR DIN GAVE!

I 1973 dekket statsstøtten på ca. 2 mill. kr. og leieinntektene på 0,6 mill. kr. snaut halvparten av utgiftene. I 1974 er statsstøtten økt til ca. 3 mill. kr., men selv med disse store inntektene, trenger MF DIN støtte. — Bruk vedlagte giroblankett til **din vårgave** til MF.

På forhånd hjertelig takk!

Gaver til Menighetsfakultetet er **SKATTEFRIE**, og kan fratrekkes i selvangivelsen. (Etter lovendring i 1970.)

Følgende bestemmelse gjelder: «Fradrag etter denne bestemmelsen kan, når tilskuddet (gaven) utgjør mer enn kr. 10 000,—, ikke overstige 10 pst. av den skattepliktiges inntekt i det år da tilskuddet gis.»

Kvittering/vedlegg til selvangivelsen blir sendt etter hvert for alle gaver på kr. 50,— eller mer. De som ønsker spesiell kvittering for gaver under dette beløp, bes vennligst gjøre oppmerksom på det.

Fra 1/1-73: Gaver til Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3:

POSTGIRO: 1 28 78 — BANKGIRO: 8002.31.70896.

Skje din vilje!

Matt. 26, 39.

Av stud. theol. Jan Jorgensen

Jesu nærmeste venner, Peter, Jakob og Johannes, må ha opplevd en merkelig natt der ute i Getsemane. Jesus var så anderledes, full av angst og uro. Var dette den samme Jesus som tidligere hadde stillet stormen på Genesaretsjøen, gjort syke friske, kalt døde tilbake til livet, og som hadde vært deres Herre og Mester i flere år? Var det den samme Jesus som nå lå på sitt ansikt og ba i dødsangst, og som hadde bedt dem hjelpe seg i denne stunden? «Min sjel er bedrøvet inntil døden, bli her og våk med meg!»

Det var sannelig noe som var på ferde i denne natten i Getsemane!

— Min far, er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi —. Jeg har ofte spekulert på hvorfor Jesus ba nettopp denne bønne. Det vitner ikke akkurat om den Jesus vi ellers møter i evangeliet, Guds egen Sønn! Hvor er det blitt av den kraft og herlighet han tidligere har hatt og selv vært et vidnesbyrd om? Her oppfører han seg jo rent menneskelig, svak og ynkelig ber han om å få slippe å gjøre det som Gud har pålagt ham. — Kanskje er vi ved et viktig poeng akkurat her. Vi møter Jesus som sant menneske, menneske slik

som oss, knuget i angst, på kne bedende om hjelp. Jo, jeg kjenner meg igjen. Hvor mange ganger har jeg ikke selv opplevd fortvilelsen og håpløsheten? Jesus tynghes ned av den enorme mengde av synd som menneskene har bygget opp, og som nå i Getsemanehagen blir lagt på hans skuldre. En forferdelig byrde å legge på et menneske. Å bære verdens synd. Sone den straffen som synden rettelig fortjener. Din og min synd! Jeg som nesten ikke vet hva det er å bøye mine stive knær i fortvilelse over min egen synd. Vi må sannelig be Gud være vår stolthet og selvrettferdighet nådig.

Så kommer vi til en fantastisk overgang i dette verset som vi leste til å begynne med. — Dog ikke som jeg vil, men som du vil —. Lydigheten begynner å vokse i hans fortvilede hjerte. Ikke uten kamp. Selvoppholdelsesdriften og dødsangsten presser stadig på og vil fortrenge lydigheten. Jesus måtte lære å være lydig. Slik kan vi lese det i Hebr. 5, 7—8. «Og således lærte han, skjont han var Sønn, lydighet av det han led». Det var ikke en mekanisk, automatisk lydighet som sprang frem fra Jesu sinn, — nei, den trengte seg

Påske før Kristus — og med Kristus

Av Anders Jørgen Bjørndalen

Det gamle Israel feiret påske. «Pæsach» kalte de det. Vi vet ikke hva dette ordet betyr, den vanlige oversettelse «forbigang» er usikker. Men dette er heller ikke så vesentlig. Viktigere er at vi vet endel om hva denne høytiden betydde.

Vi leser om høytiden i 2. Mosebok kap. 12. Festen henger sammen med israelittenes utferd («exodus») fra trelldommen i Egypt. Utferden ligger langt tilbake i tiden, trolig

sakte frem i hans opprørte sinn, til den endelig fikk overtaket. Da først var han klar til å bære byrden som var lagt på ham. «Han blev lydig inntil døden, ja korsets død», Fil. 2, 8.

Jeg opplever dette som en fantastisk trøst for oss som vil følge Jesus i dag. Han, Guds sønn, måtte lære lydighetens tunge vei. Hvor mye bedre kan han da ikke forstå oss skrøpelige mennesker, med vår utilstrekkelighet og ulydighet mot Guds ord. La oss be Gud om å vise oss vår synd og om lydighet til å bøye våre stive knær; for vår frelses skyld!

Jan Jørgensen

skjedde den en gang mellom 1280 og 1340 f. Kr. Kanskje har de feiret pæsach før de kom til Egypt også, enkelte ting i teksten tyder på det. Pæsach var en høytid til avvergelse av ulykke når de skulle bryte opp til nye beitemarker. Derfor ble pæsach feiret av reiseklare mennesker. Men nå ble pæsach høytiden til avvergelse av ulykke ved det virkelig store oppbruddet, det fra Egypt. Blodet av offerlammet skulle strykes på stolpene ved inngangen til husværet, det var tegnet til at «ødeleggeren» Herren sendte ikke gikk inn i huset og drepte førstefødte av dyr og mennesker. Denne grufulle oppgave hadde han derimot i egypternes hus, for at den stivnakkede egypterkongen (trolig Ramses II) endelig skulle la israelittene fare. På den måten fikk pæsach-festen ny og større betydning for israelittene. Siden feiret de den til minne om dette nattlige oppbruddet og utferden fra Egypt, og til minne om at ulykken ble avverget. Hvert år feiret de *redning* i denne festen: redning fra trelldommen i Egypt, og redning fra ulykken som herjet landet da.

Men når israelittene i ørkentiden og senere feiret denne festen, skjed-

de noe vi ikke lett kan forestille oss. Vi sier de feiret høytiden til minne om redningen. Men det ligger mer i dette enn at de bare husket på redningen og var glade for den igjen.

Utferden og redningen ble ikke gjentatt i pæsach-festen, men hendigene kom likesom nær til dem som feiret festen. De stilte seg sammen med dem som hadde opplevd utferden fra Egypt, og visste at de rent håndgripelig hadde sitt liv og sitt livsopphold i Kanaan av denne store redningen. Denne redning var faktisk noe av grunnlaget for israelittenes senere tilværelse i Kanaan. Og *det* ble levende og aktuelt for dem når de feiret pæsach. Fem hundre år senere kunne israelittene stadig se det slik at de hadde vært med ved utferden fra Egypt. Det røper profeten Amos (kap. 3, v. 1): «dere israelitter, . . . hele din ætt som jeg førte opp fra Egypterlandet».

Senere skjedde en avgjørende endring i pæsach-festen. Det vil si: det ble skapt en ny høytid. Det var ved en pæsach der lammet som var slaktet og alt det andre som hørte til, nok var med ved offermåltidet. Men en ny tanke trenger inn og forbinder seg med høytiden, sprenger den og skaper noe nytt. Det er tanken på sonofferet, og at verten ved måltidet, Jesus, selv er dette offeret, som vil minnes: komme nær, levende og aktuell, under skikkelse av offermåltidets elementer brød og vin, til utfrielse og redning fra synd og død, til det helt avgjørende oppbrudd inn i livet under Kristi kjærlighet. Slik fikk vi nattverden.

Under den samme pæsach i Jerusalem dør Jesus som sonoffer for vårt opprør mot Gud. For det minnes han av oss i påskefeiringen. (Ordet påske henger sammen med det gres-

STILLE

Stille i byens gater
uten at noen ser
bærer han stadig korset,
bøyer seg stumt og ber.
Dette er det som skjer!

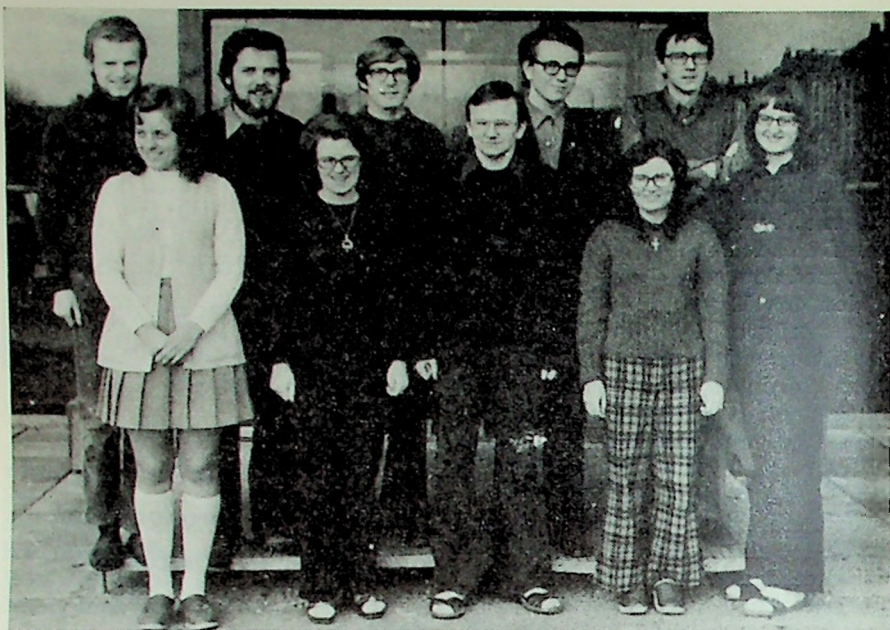
Stille går han om natten
rundt i vår store by,
bærer dens mørkeste gater
frem mot et morgengry.
Slik gjør han verden ny!

Stille hører han våre
angstfulle hjerteslag,
hvisker så til vårt øre
midt gjennom tvil og nag:
Jeg har stått opp i dag!

Eivind Skeie

ke paskeinlide.) Men graven blir jo tom, døden måtte jo vike fra Jesus: Han lever igjen og for alltid. Og slik først fikk vi egentlig nattverd og påske. For her vil han minnes av oss, ikke teoretisk og ikke bare som en som levde for. Han vil komme nær, levende og aktuell, i preken og nattverd, så han får ført flere ut av treldom og frykt inn i livet under tilgivelse og guddommelig omsorg.

Anders Jorgen Bjørndalen

Første rekkje frå venstre: Evy Risa, Ingvild Skår, Sven Harald Nilsen, Kari Leine, Aud Romslo.

Bakerste rekkje frå venstre: Nils Arne Lavik, Øystein Skauge, Svein Kvamsdal, Ivar Molde, Ingvar Hindenes.

Nordhordlands-turné i februar

Turnéfararar sit på MF sin gode lesesal og romslege kantine og ser attende, og kva ser dei då? Det spørst heilt kva som har festa seg til fotopapiret og i hugen, men eit svært sams drag er at den som ein gong har vore på turné for MF, gjerne vil sjå fram mot ei liknande ferd. Eit slikt syn på framtidi fortel mykje om fortida.

Me som reiste rundt i Nordhordlandsbygdene og Gulen i tida 1.—10. februar, ser attende på mykje glederikt og godt. Men det aller fyrste me ser, er ein kvit bil på glatt veg med forskræmde jenter inni. Turen

over Røldalsfjellet gjekk litt for glatt etter vår meining, men alle forskræmde tendensar kvarv då me var trygt på snofri heimemark. For me vart møtte med slik velvilje og hjarvarme kvar me kom, at me kan ikkje anna enn tenkje med Orheim: «Eg vener finn i nord og sør, for no er Jesus min.» Det er fantastisk å få koma som brør og systre til framande folk, og kanskje vil det minnet sitja lengst i. Fantastisk var det og å verta rista saman som ein glad syskenflokk i den før nemnde kvite bilen.

Nei, det aller største: Me fekk for-

Frå venstre: Anne Kallåk (Vinje), Gunnvald Bjotveit, landsekretær og Olav Tveito (Vinje).

«Å kunne eg fara til Telemark»

Ynskje blei til forlokkande tanke, — tanke blei til aktiv handling og dermed var planane for ein turné i Vest-Telemark klare. Og frå 10.—24. februar fekk vi då reisa rundt i dette prostiet som møtte oss med slik fasinerande natur og trauste menneske. Det var noko trygt og godt som stod i mot oss i dei ulike bygder vi fekk koma til. Folk let seg

ikkje vippe til sides av nymotens jag, men stod stødt tufta på gamal god kultur. Men vi fekk og eit levande inntrykk av at her var meir enn rosemåling og treskjerjing, felespel og slektsgranskning. Vi møtte levande kristne som var glade for ordet som vart forkynt, vi opplevde samfunnet og samkjensla anten det no var i kyrkje eller bedehus, private

kynna evangeliet om Jesus Kristus. Reint praktisk hadde me bedehusmøte og lekmannsgudstenester i kyrkja, me vitja gamleheimar, hadde skuletimar og deltok ved ei ordinær gudsteneste. Opplegget var nokså hardt, men klokeleg hardast dei fyrste dagane. Om noko skal nemnast særskild, så var det kanskje ekstra kjekt å få koma til dei gamle og snakka med dei, — og så oppleva at dei ubedne samlar inn fleire hundre kroner til oss.

Ikkje berre dei gamle gav pengar. Turen gav eit netto-overskot på nærare 9 000 kroner. Me vil gjerne nytta dette høvet til å takka alle me kan nå her, for den store gáva me fekk! Men mest går takken til Gud som heldt si Faderhand over oss heile tidi, og som enno let evangeliet få fritt laup i dette landet. Det er han som har gjeve oss eit evangelium å forkynna. Det er det aller største.

Klein

heimar som gjesmildt tok i mot oss og institusjonar og skular som var takksame for vitjing. Frå desse skulevitjingane har vi eit levande inntrykk av kor viktig det er at MF og andre utdannar lærarar i kristendoms-kunnskap. Vi såg den store innsatsen desse gjorde og vi møtte det veldige behovet for slike lærarar for på alle ungdomskular hadde styra-ren eit spørsmål: «Kan de senda oss ein kristendoms-lærar?» Vi må sjå dette som ei godkjenning av ei solid utdanning og ei sterk utfordring til unge å gå inn i ei slik oppgåve. Vi overdriv ikkje når vi seier at mykje av åndskampen i landet vårt føregår i skulestova. La oss vera medvitne om dette og demma opp så langt det står i menneskeleg makt.

Så vil vi få seia takk for sist til alle dykk vi møtte anten det no var nede i dalane eller oppe under vidda.

Vi har med mange og rike minne attende frå Vinje, Rauland, Tokke, Fyresdal, Nissedal og Kvitseid prestegjeld. Og vår von er at riktig mange fekk fornya interesse for MF og vil gå aktivt inn i ringen av så mange støttarar både ved gåver og forbøn. Vi kan trygt seia at støtte til MF er god investering då MF meir og meir er blitt ein grunnleggjande rekrutteringsinstitusjon for kyrkje og kristenliv.

Og vi som er studentar vil få seia takk for den inspirasjonen som det var å få møta kyrkjelydane, samtidig som vi fekk vitna om det vi sjølv har fått av Jesus Kristus. Slik opplevde vi at MF er av kyrkjelydane, i kyrkjelydane og for kyrkjelydane. Det er godt å vita at også vi som studentar kan rekna med dykk.

Olav Tveito
(Vinje)
stud. theol.

Anne Kallåk
(Vinje)
kristend.stud.

Gunvor Hofseth
(Arendal)
stud. theol.

Gunnvald Bjotveit
landssekretær

MF-FEST

Vi minner om festen på MF

søndag, 21. april 1974, kl. 19.00.

Festen arrangeres av MF's styre i anledning Forstanderskapets møte mandag 22. april.

Forstanderskapets formann, **biskop Dagfinn Hauge**, deltar. Sang, musikk og vitnesbyrd ved studenter og ansatte ved MF.

Enkel bevertning.

Alle hjertelig velkommen.

«Presto» til sjømannskirker!

Fra venstre: Øystein Andresen, Kråkerøy, Jan Jørgensen, Grefsen, Margaretha Hængsle (solist), Einar Aadland, Os og Leif Stapnes, Langesund.

Høsten 72 foretok musikkgruppen Presto sammen med noen andre MF-studenter sammen med landssekretær Neerland et weekend-besøk til sjømannskirkene i København og Göteborg. Fra vårt synspunkt var det en vellykket tur, som sveiset oss godt sammen og gav oss et godt innblikk i hvorledes de arbeider på sjømannskirkene. Fra betjening og gjester på kirkene var det også bare velløte, så langt vi hørte.

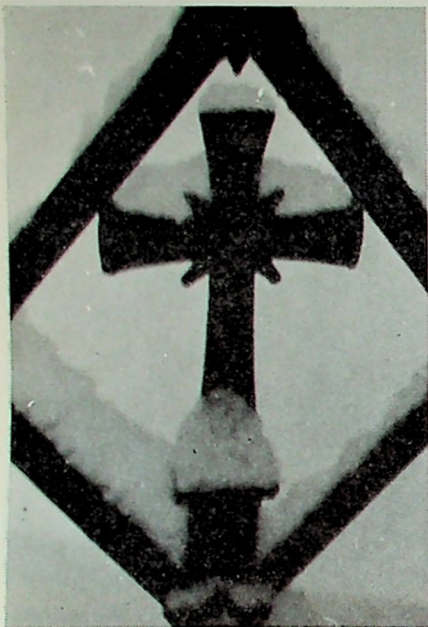
Vi begynte straks å arbeide med en utvidelse av aksjonsradiusen.

Nå foreligger konkrete planer om å besøke Hamburg, Rotterdam, Antwerpen, Le Havre og London i tiden 26. april til 7. mai. Alle disse stasjo-

nene er p. t. besatt med MF-kandidater, er det ikke rimelig at de også fått besøk fra faderhuset en sjelden gang? Fra alle steder har vi fått positive reaksjoner. Thoresens Car Ferry Lines bringer oss gratis over fra Frankrike til England, andre steder får vi store rabatter. Mange av kirkene har gitt løfte på bensinpenge og fri overnatting. En eldre dame i Bærum som tilfeldigvis fikk høre om denne turen gav spontant 50 kr. til bensin, hennes svigersønn seilte ute og hadde gitt sjømannskirkene godt vitnesbyrd. Nærmere ellers om hvorledes det gikk når vi kommer tilbake!

AnNe

«Ave crux, spes unica mea!»

«Ave crux, spes unica mea» — slik lyder eit gammalt og kjendt sitat: «Ver helsa, kross, du mi einaste von!» Kvifor har kristendommen valt krossen, eit av historia sine mest grufulle torturinstrument, til symbol? Kvifor krinsar den kristne kyrkja støtt og stendig om Jesu død, hans sår og blod?

Ser vi på nokre av evangelia under denne synsvinkelen, så finn vi at om lag 40 prosent av Markus-evangeliet har henta stoffet sitt frå siste veka av Jesu liv. Og Johannes-evangeliet er eit skrift som på mange måtar er oppbygd som ei lang innleiing som har til mål å setja hendingane i påska i sentrum. Paulus, den fyrste kyrkja sin største forkynnar og misjonær, skriv at han ikkje ville vita no-

ko anna hjå Korint-kyrkjelyden enn Jesus Kristus og han krossfest (1 Kor. 2, 2). Dette var det sentrale i forkynninga i den fyrste kristne tida, og det er det sentrale og berande ved all rett forkynning i dag. Krossen blir sjølvve sentrum i budskapen om Guds kjærleik og frelse for alle menneske. Krossen er dit Guds ord viser til, for di han er det faste punktet Gud har gitt menneska. Der på Golgata handla Gud med Jesus for oss alle.

Krossen minner oss meir enn noko anna om kor tvertigjennom vonde vi menneske er. Her kom Jesus til jorda som Guds son, som ville frelsa oss frå synda og den vonde si makt og gje oss eit æveleg samfunn med Gud. Denne personen blei krossfest som den største bedragar og avretta på den mest skjendige måten romartida kunne tenkja seg. Barnemordarar fekk ein mildare død i Roma. Klarare kan vel ikkje motsetnaden mellom Gud og menneska bli gjort for oss.

Og visste vi ikkje meir om Jesu kross, så ville krossen stått som eit evig symbol på eit klagemål og dom over menneskeslekta. Eit symbol utan von.

Men for di det ikkje var ein vanlig helledød Jesus døydd på Golgata, er krossen sjølvve symbolet på frelse og von. Som sant menneske bar Jesus syndeskulda vår opp på krossen og tok vår straff på seg. Dette kunne han gjera som sjølv var utan synd. Han gjekk i staden for oss som menneskeslekta sin representant. Og som sann Gud vann han ein avgjerande siger over dødens og Satans makt. Det som kunne sjå ut

som eit nederlag, var sjølve sigeren.

Krossen openberrar oss der fyrst og fremst for Jesu kjærleik — til dei som krossfesta han — Fader, forlat dei, for dei veit ikkje kva dei gjer (Luk. 23, 34) — og for oss — I dette er kjærleiken, ikkje at vi har elska Gud, men at han har elska oss og sendt Son sin til soning for våre synder (1 Joh. 4, 10). Ved sitt soningsverk gjer difor Jesus det mogeleg for oss å tru på Guds tilgjeving for alle menneske sine synder. Han blei vår forsonar og son i staden for oss. Han gjekk i mellom Guds vreide og oss. Og la dermed grunnlaget for at fiendskapet mellom Gud og mennesket blei oppheva. Samfunnet og harmonien kunne bli oppretta igjen. Sjølv om Jesus ved si lidning og død såleis har skapt ein heilt ny situasjon i verda med sin sigar og krossdød, så hjelper ikkje det ein einaste ein, før han tar i mot Jesus til samfunn og i tru får del i hans siger. *«Ver helsa, kross, du mi einaste von!»*

Ein får ikkje del i den frelse Jesus vann, så lenge ein berre ser hen til Jesus verk med eit interessert og gjerne anerkjennande blikk slik som ein turist som studerer eit kunstverk. Heller ikkje hjelper filosofiens djupsindige gjennomtenkjingar. Det er ikkje nok reint historisk å vita om kva krossen står for. Det er ikkje nok å vita at vegen til Gud er open, *ein må gå han*. Og det gjer ein når ein byrjar å opna sine inste hjartetankar i samtale med den krossfeste og i dag oppstandne. Då møter ein Gud som stig inn til oss i skulda, i synda, i smerta, i døden og blir min Gud og min Frelsar. Vi møter ved krossen ein Gud som gjev seg sjølv.

Å hylla krossen — er ikkje det meiningslause, men til å gje ein til-

slutnad til sigeren og til Sigraren over meiningsløysa. Når eg blir opphøgd frå jorda, skal eg dra alle til meg, seier Jesus. Krossen blir faktisk ein sigerspalle. Ei siger som kan bli din om du tar Gud på ordet.

Gunnvald Bjotveit

Søknadsfrist for opptak ved Menighetsfakultetets Institutt for kristendomskunnskap.

Institutt for kristendomskunnskap gjør oppmerksom på at fristen for søknad til instituttet er 1. mai og 15. nov. for opptak etterfølgende semester. Fristen er nødvendig av hensyn til seminargruppene som skal organiseres og gis plass på timeplanen. De som søker etter fristen kan ikke rekne med å bli tatt opp. Av hensyn til vanlig praksis ved universitetene, vil det bli gjort unntak for søkere som har universitetseksamen bak seg, men også disse vil en be om så vidt mulig å overholde den nevnte fristen.

Matrise av Nybygget

I samband med innviinga av Nybygget og ei tid deretter har mange fått låna ei matrise av huset. Vi laga opp 50 stk. av desse som har vore flittig brukt og fleire ynskjer å låna dei. Problemet vårt er no det at desse er blitt borte undervegs. Er det nokon som har liggjande slike matriser, bed vi om å få dei sendt hit så snart som råd er. Takk for hjelpa.

Jesus lever!

På ei av reisene mine i Aust-Agder hadde eg ei lita oppleving som eg gjerne vil dela med dykk. Eg skulle visa lysbilete med lydbandkommentar. Og så skjedde det eit lite teknisk uheld slik at berre bilete kom og ikkje lyd. Dermed stod spørsmålet «Hvorfor Menighetsfakultetet?» på veggen og litt til høgre lyste då desse orda *JESUS LEVER*. Både for dei som sat i salen og venta på at alt skulle bli i orden og for meg blei dette ei talande preike. Grunnen til at MF blei starta var jo nett dette at Jesus Kristus er sann Gud og sant menneske og at evangeliet om Han som den oppstandne og levande Jesus måtte haldast reint og uforfalska slik at Hans kyrkjelyd kunne få liv og næring av livskjelda, Guds ord. Det er jo einast på grunn av at vi har ein slik Herre at MF har ein

gjerning å gjera. Spørsmålet som skulle få svar gjennom ei lengre utgreiing, fekk det enkle og rettaste svar — MF sin grunnvoll er at Jesus er ein levande realitet som sigra over alle dødskrefter og prova at han var Guds son og som kallar inn til eit forplikande livsfellesskap idag.

Som han sjølv seier i Joh. 14, 19 *EG LEVER OG DE SKAL LEVA*. Djupast sett har vi her den einaste grunngevinga for alt kristeleg arbeid. Men dermed har vi og eit veldig ansvar. Vi er i teneste hjå Guds levande son. Det er han som er vår oppdragsgjevar og kraftkjelde. På hans ord skal vi forkynna for våre medmenneske anten vi no er prest eller lek — Jesus lever og ved han kan alle få del i frelse og evig liv.

Gunnvald Bjotveit

Nye teologistudenter i 1974

Bispedømme:	Prestegjeld:	Navn:
<i>Oslo bispedømme:</i>	Grorud	Rogne, Kjell Helge
	Oppsal	Eriksen, Anne-Lene
	Nordstrand	Laugerud, Tore
	Eik	Almelid, Solveig
<i>Borg bispedømme:</i>	Råde	Lundebj, Erling Andreas
<i>Hamar bispedømme:</i>	Lillehammer.	Norheim, Jørgen
<i>Tunsberg bispedømme:</i>	Sandar	Strand, Arild Leif
<i>Stavanger bispedømme</i>	St. Petri	Eide, Gunnar
	Madla	Aano, Kjetil
	Kampen	Thomassen, Tore
	Hå	Selstø, Johannes
	Sandnes	Reme, Odd Kristian
	Torvastad	Våge, Ole Andreas
	Vår Frelsers	Clementsén, Sigve
	men. i	Hasseløy
	Haugesund	
<i>Bjergvin bispedømme</i>	Ølen	Hauge, Bård
	Fjell	Morland, Svein
	Vaksdal	Vollstad, Arild
<i>Nidaros bispedømme:</i>	Lademoen.	Strand, Reidar

Portrett av professor, dr. theol. & dr. philos. John Nome

Ved semesterfesten på MF, lørdag 2. mars d. å., ble det avduket et portrett av professor John Nome.

Avdukingen ble foretatt av dekanus, professor Edvin Larsson. Portrettet, som er en gave til fakultetet fra Studentutvalget og styret i fellesskap, er utført av malerinnen Ingjerd Pettersen-Hagh.

La oss gå sammen i felles forbønn!

Bønneemne ved morgenandakten kl. 10.00 1974

1. uke (ulike nummer)

- MANDAG** La oss be for:
- Alle MF's forbedere og givere,
 - MF's styre og administrasjon og om rett forvaltning og ledelse.
- TIRSDAG** La oss be for:
- Stortinget og andre politiske styringsmakter,
 - Om rett fordeling og forvaltning av samfunnets ressurser.
- ONSDAG** — La oss takke Gud som har kalt oss til tjeneste og be om at nye studenter må bli kalt til MF.
- La oss be for studenter og lærere ved våre universiteter og høyskoler.
- FREDAG** La oss be for:
- Norsk misjon og dens arbeidere,
 - alle som lider for sin tros skyld.
- LØRDAG** La oss be for:
- Alle prester og forkynnere, at de må få styrke i tjenesten,
 - at alle vi som hører Ordet må gjøre etter det.

2. uke (like nummer)

- MANDAG** La oss be for:
- MF's lærere og studenter,
 - om glede og troskap i arbeidet og godt arbeidsfellesskap.
- TIRSDAG** La oss be for:
- alle som lever i krig, sult eller nød,
 - og for alle undertrykte og deres undertrykkere.
- ONSDAG** — La oss takke og be for vekkellesbevegelsene blant de unge,
- og for kristendomsopplæringen i skole og kirke.
- FREDAG** La oss be for:
- Våre syke- og diakoninstitusjoner,
 - for alle syke og ensomme, og alle som er i dødens nød.
- LØRDAG** La oss be om:
- Rett forvaltning av Ord og sakrament i vår kirke,
 - sann vekkelse, åndsutrustning og nådegaver.

Til orientering:

Testamentariske gaver

Ikke sjelden kommer det melding om at avdøde MF-venner har testamentert noe av sin formue til Menighetsfakultetet. Imidlertid har det hendt at testamenter til fordel for Menighetsfakultetet er blitt kjent ugyldig fordi avdødes bestemmelser ikke var rettsgyldig formulert.

På anmodning tar vi derfor på ny inn i «Lys og Liv» en veiledende formular til hjelp for dem som måtte ønske å betenke Menighetsfakultetet med en testamentarisk gave. Det må for anledningen tilkalles 2 vitner som begge er over 18 år gamle, og som ikke står i noe avhengighetsforhold til testamentutstederen, hverken økonomisk eller ved slektsskapsbånd.

TESTAMENT

Undertegnede (navn) erklærer herved at der av mine etterlatenskaper skal tilfalle:

1. Det teologiske Menighetsfakultet kr. (beløpet skrives deretter med bokstaver, eller formuesgjenstanden nevnes).
2. kr.
3. kr.

.....
Underskrift

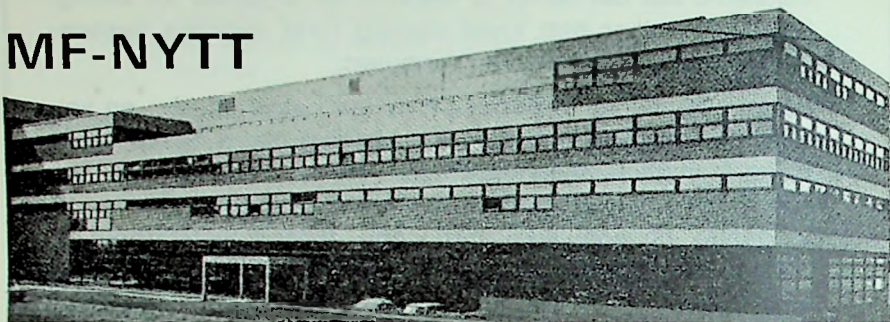
Herved bevitnes at N. N. den (datum) frivillig og ved full sans og samling i overvær av oss, A. A. og B. B., som for anledningen er blitt særlig tilkalt som testamentsvitner, har undertegnet ovenstående dokument, som han (hun) etter langsom og tydelig opplesing har erklært for sin siste vilje.

Sted og datum.

..... Navn Navn

Eventuell retur:
Gyðas vei 4,
Oslo 3.

MF-NYTT

Ansettelse av studieveileder

Cand. theol. Asbjørn Hirsch, er ansatt i den nyopprettede stilling som studieveileder ved MF, foreløpig for ½ år fra 1. jan. 1974.

Ny førstelektor

Fakultetslektor Bernt T. Oftestad er gitt opprykk til førstelektor, med virkning fra 23. okt. 1973.

Søknad om statsstøtte

Søknad om statsstøtte til driften i budsjettåret 1975, ble sendt til Kirke- og undervisningsdepartementet den 31. jan. d. å.

For 1975 er det tilskottsberettigede beløp av budsjettet beregnet til kr. 7 352 687,—. I likhet med tidligere år er det søkt om en støtte på 75 % av dette beløp.

Studentenes givertjeneste

Det er nå 266 studenter ved MF som har meldt seg til den faste givertjenesten.

I 1973 ble det gitt i alt kr. 41 305, og for 1974 har giverne tegnet seg for et langt høyere beløp. Gavekartoteket ved MF viser store giverbeløp fra studenter i de to første månedene i år.

Dosent Aarflot — gjesteforeleser i U.S.A.

Dosent Aarflot er av MF's styre innvilget permisjon for høstsemesteret 1974, for å kunne delta som gjesteforeleser ved Luther Theological Seminary, St. Paul, Minnesota. Under sitt opphold i U.S.A. planlegger dosent Aarflot også et studium av haugianismens linjer i den norsk-amerikanske kirke.